

Christen Joensen fra Gangsaa og hans familie

Myten om Rosfjord

Eventyret på Rosfjord

er en oppdiktet historie basert på fortellinger og "myter" om slekten Christensens "storhetstid" på Rosfjord i Lyngdal.

Faktaopplysningene kommer fra kirkebøker og bygdebøkene for Øyslebø og Lyngdal.

Tegningene til historien publiseres med tillatelse av arkitekten og kunstneren Arne Åmland fra Lyngdal.

*Nedtegnet av Arvid Andersen
Lysekil i Sverige.*

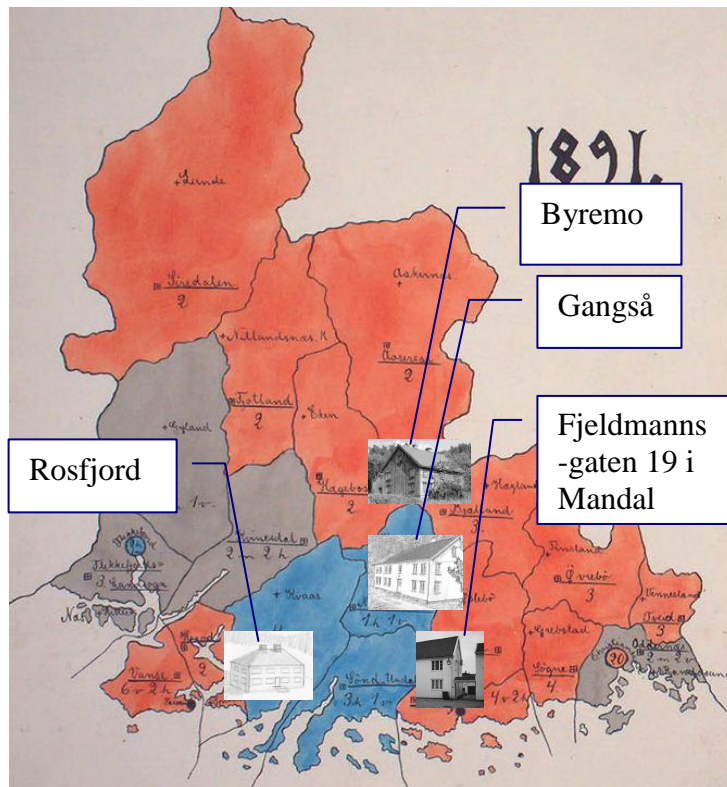
© Arvid Andersen
arvid.andersen@talab.se



Innehold

<u>Avsnitt</u>	<u>Side</u>
<u>Siri og Christen</u>	2
<u>Løvtø</u>	2
<u>Vattnedal</u>	2
<u>Østre Skogsfjord</u>	2
<u>Rosfjord</u>	3
<u>Storbonde i Lyngdal</u>	4
<u>Christen blir forretningsmann</u>	5
<u>Konkurs</u>	5
<u>Vognmand i Mandal</u>	8
Vedlegg	9

Christen Joensen Gangsaa var 24 år og Siri Knudsdatter Svinagel 21 år gammel når de giftet seg på Øvre Laudal i 1838. Christen var født på Gangsaa¹ som yngste sønn i familien. Slekten hadde bodd på gården helt fra før svartedauen og hadde i gamle dager hatt stor innflytelse i bygden, vært inngiftet i eller hatt forbindelser med flere av storslektene på Agder.



Siris bestefar Povel Larsson var født på Byremo i 1743 og var gift med Siri Knudsdatter Yttre Øydne. I 1774 leide de Stocheland² i 18 år for 320 speciedaler, penger som de skulle få tilbake når de leverte gården fra seg.

Siris far Knud Povelson giftet seg med Gunvor Thorsdatter fra Øvre Laudal. De bodde først på Svinagel der Siri ble født men flyttet senere til Øvre Laudal.

Etter at Christen og Siri hadde giftet seg i 1834, bosatte de seg på Løvstø i Holum som de leide av Christens eldre bror Torkjell Joensen og der ble først John født senere samme år, siden ble Knud født i 1840 og Tomine i 1843. Deretter flyttet de til bruk nr 5 på Vattnedal som de kjøpte for 700 Speciedaler. Gården var på 330 mål med 25 mål åker. Der ble Tobias født i 1846.

I mars 1848 kjøpte de bruk nr 2 på Østre Skogsfjord for 700 Speciedaler. Gården var på 150 mål med 45 mål åkermark og resten skog eller beite. På Skogsfjord blir disse barna født, først Gudrun i 1848, siden Gabriel i 1850, Christiane Cecilie i 1853 og Peder i 1855.

I september 1857 selger de bruket på Østre Skogsfjord for 2 700 Speciedaler og kjøpte gården Rosfjord i Lyngdal for 3 200 Speciedaler³.



¹ Slekten på Usland-Gangsaa kan du lese om i Bygdebøkene for Øyslebø av Paul Sveinall og i skriften "fra Gangsaa til Vognmandsgaten" av Arvid Andersen.

² Skifteprotokoll fra 1774 om når Torgius Tygesen låner 320 Riksdaler av Povel Larsen Byremo mot at Povel får bruke gården på Stokkeland i 18 år. Originalen finns på Statsarkivet i Kristiansand. Vedlegg på side 8.

³ Mathias Skomrag solgte i 1857 sin del i Rosfjord til Christen Jonsen for 3200 Speciedaler (Lyngdals Bygdebok)

Christen Joensen Gangsaa, eller Christen Johnsen som vi kanskje skulle sagt i dag var i 1857 43 år gammel. Hans kone, Siri, var fire år yngre. De bodde på gården Østre Skogsfjord i Halse utenfor Mandal og hadde ved denne tiden sju barn. Den eldste, John var 19 år og den yngste, Peder var bare to år gammel. Østre Skogsfjord var den tredje gården de brukte og den andre som de hadde eid selv. Før de flyttet til Skogsfjord hadde de bodd på Vattnedal og før det igjen på Laustø i Holum. De hadde når historien begynner bodd i nesten ti år på Skogsfjord, det hadde gått bra for dem og det fants en del penger på kistebunn.

Både Christen og Siri hadde lenge hatt ambisjonen å skaffe seg en større gård, både for at de ville leve opp til både sine og slektens forventninger men like mye for det skulle være noe for deres barn å arve. Christens forfedre hadde vært riktige storbønder og blant annet eid det store Usland-Gangsaa godset. Nå var det nok litt enklere, men drømmene fantes der i alle fall.

Christen var yngste sønn og det hadde ikke vært noen mulighet for ham å bli bonde på Gangsaa der han føddes men det hadde alltid vært penger i slekten så han hadde fått ut en del av arvet etter sin mor og hadde litt å vente etter sin far. Siris slekt hadde kanskje ikke så mye penger, men de hadde hjulpet til når de kjøpte gården på Vattnedal og også når de kjøpte på Østre Skogsfjord.

Det var på slutten av mars året 1857. Christen hadde vært i Mandal med et lass poteter⁴ og kommet hjem aldeles oppspilt. Når han hadde satt in hesten og kjerra kom han in til Siri i kjøkkenet og satt seg, så på henne og sa..

- Du husker at vi har snakket om at vi skulle se oss om etter en større gård?
- Ja, svarte Siri, det snakket vi jo om så sent som i går kveld, hun så på Christen.
- Jeg har fått høre at Rosfjord i Lyngdal skal selges. De vil har 3700 speciedaler for den.
- Det var veldig mye penger, svarer Siri. Vi kanskje kan klare 1700 selv, men resten må vi låne og det blir dyrt. Har vi råd med det?
- Jeg vet ikke, svarer Christen, men jeg reiser til Ormestad og taler med far⁵. Han er gammel men er klar i hodet. Det skal finnes en del penger jeg kan få ut etter mor og så finns en del av skiftet etter far som jeg ikke har tatt ut.

De diskuterte fram og tilbake og når barna kom in så hadde de et riktig familiemøte. Det var mest de to



eldste guttene som hadde meninger. Olav ville at de skulle kjøpe mens Knud som hadde selskap med ei jente fra nabogården helst ville at de skulle bli. De andre barna, Tomine på 14, Tobias på 11, Gunhild på 10, Gabriel på 7, Christiane på 4 og lille Peder som bare var 2 snakket på så godt det gikk og hadde mange meninger, men det var nok ingen som hørte på dem. Av de voksne, og til dem fikk en jo regne Olav og Knud, var Knud i tvil og Siri ikke helt overbevist om at de kunne klare det.

⁴ Bøndene på Agder begynte å dyrke poteter på slutten av syttenhundretallet. I Agder Historielags årskrift nr 54 fra 1976 finns en avskrift av brev som skogsinspektøren Johan Cornelius Eckstorms skrev mens han bodde på Agersmyr i Lyngdal. Brevet handler om når han startet med poteter i Lyngdal i 1760 – 1770 årene. Min bestefar, Olaus Torkildsen Aartun bodde på Agersmyr fra ca 1930 fram til sin død 1952. Hans datter Solveig bor der nå.

⁵ Christens far, Joen Gaseson Gangsaa skiftet med barna og flyttet i 1852 med eldste sønnen Gase fra Gangsaa til Ormestad i Halse.

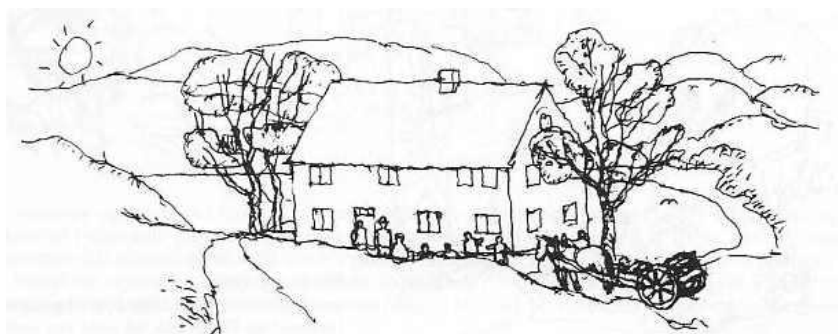
Nå var det jo ikke så at det fantes noe slags demokrati i familien. Christen sa hvordan han ville ha det. Kunne han overtale Siri så ble det så, kunne han ikke det så ble det i regel ingen ting av. I dette fallet var det et så stort spørsmål at det ikke kunne avgjøres rundt kjøkkenbordet. Det var tal om så mye penger at foruten det som Christen kunne få fram hos sine slektninger så behøvde Siri låne en del av sin bror Ole, som satt på Øvre Laudal.

Som de alt hadde snakket om så skulle Christen reise til Ormestad og tale med sin far Joen. Senere i uka skulle Siri reise til Laudal og tale med sin bror Ole. Ingen av dem ville låne penger i banken. Det hadde i alle år vært vanlig at de hjalp hverandre i slekten når de behøvde penger. Bankene var farlige institusjoner som bare forsøkte lure folk fra gård og grunn.

Christen og Siri fikk sammen de pengene de behøvde og kjøpte Rosfjord for 3200 daler. Alle i slekten syntes det var bra at de satset på en stor gård. De var jo enda ganske unge og de hadde flere gutter som kunne hjelpe til med gårdsdriften så at de ikke behøvde å leie folk.

Sent på høsten 1857 flyttet de til Lyngdal. Det var et år da det hendte mye. Først hadde Siri gitt liv til to velskapte tvillinger som ble døpt til Abraham og Isak og så flyttingen fra Skogsfjord til det store huset på Rosfjord. Det

symbolske i navnene Abraham og Isak er dulgt for oss i dag, men det kanskje handlet om de første stegene i et nytt liv som de så for seg.



En søndag i mai i år 1858 når de hadde begynt å få ordening i huset og Christen hadde tatt fri fra gårdsarbeidet, satt han og Siri i

stua og ser utover Rosfjorden og kjenner seg ganske fornøyde med det de gjort siden de flyttet.

- Vi har tre hester, men vi behøver nok skaffe en til, sier Christen og fortsetter, det går nok ikke så lang tid før Tobias kan begynne å hjelpe til og vi behøver en reservehest i alle fall.
- Har vi råd tror du? Siri har vært så opptatt med tvillingene at hun ikke har hatt like mye tid med gårdsdriften som vanlig.
- Jeg tror det, svarer Christen, og forresten så snakket jeg med Samuel Olsen, han som kjøpte tomten av oss, Han sa at det var mye kjøring i bygden og at det var vanskelig å finne kjørere.
- Ja tenk om vi kunne finne litt mer å gjøre på vinterhalvåret. Det er jo ikke så mye skog og fiske er det visst ingen som har noe større lyst til.

Christen og sønnene fikk kjøring og gradvis begynte det å fylle på i stallen. I 1861 hadde de fire hester og fullt opp å gjøre. Gården gav alt bra avkastning og kjøringen ga også ett bidrag til kassen. De kunne begynne å unne seg et litt bedre liv.

Christen begynte å omgås med bøndene i bygden og de hadde ofte folk på besøk. I begynnelsen hadde det mest vært naboer og folk fra bygden, men etter hvert begynte ryktet å gå om den driftige bonden på Rosfjord å spre seg og mange slags mennesker begynte å renne på dørene. Christen som tidligere knapt hadde smakt sterkt begynte å drikke og spille kort i lag med fremmede fra Farsund og Flekkefjord og enda lenger bort. Hva de snakket om visste ingen av de andre og når guttene spurte sa Christen at det var forretninger. Spurte de Siri så slo hun ut med hendene og sa at han fortalte ikke henne heller noe.

En dag på høstkanten i 1861 kom Christen til Siri og sier at han måtte tale med henne om en sak:

- Jeg har fått et tilbud om å være med å bygge opp en fabrikk lengst in i fjorden på vår mark.
- Hva skal du satse da? Spør Siri med ganske vass stemme.
- Fabrikken skal koste 6000 specidaler å bygge og den skal være ferdig til våren.

- Hvor mye skal du satse?
- 1500 daler, svarer Christen, helt klar over at hun ikke var glad for dette.
- Det, Christen, går jeg aldri med på. Om du gjennomfører dette vil jeg fraskrive de 1000 daler som jeg satt i gården. Det var penger som jeg har lånt av Ole, min bror. Skal du satse på sånne dumheter skal du gjøre det med dine og dine slektingers penger.
- En sak til, om du virkelig tenker gå i gang med dette så skal du snakke med dine to voksne sønner. Du setter deres framtid på spill også.

Christen satt stum en stund før han brått reiste seg og gikk.



Nå fulgte en tid med mange møter med ”storkarene” fra byen. De drakk til langt ut på natten. I blant ble de ble høyrøsta og skrek og i blant var det sang og de var glade.

I mellom møtene med de nye partnerne var det fortsatt hardt arbeid å drive gården og selv om de var mange så var det arbeid for alle.

Ved middagsbordet noen uker senere meddelte Christen familien at han bestemt å

inngå kompaniskap med herrene som de hilste på i forrige uke. De var nå enige om vilkårene og i går kveld hadde han skrevet på kontrakten.

- I går kveld, sier eldste sønnen Olav, du var jo så full at du ikke en gang fant veien fra dassen til huset.
- Hvor mye penger skal du betale? Sier Siri.
- Jeg skal betale 2000 daler og får 20% av selskapet
- Hvor skal du ta de pengene fra?
- De fire andre låner meg 2000 daler til lav rente

Rundt bordet hørtes bare et høyt sukk.

Tre måneder senere gikk ”selskapet” i konkurs. Den viktigste kunden hadde dratt seg ut hette det.

- Hva hender nå med dine penger? Spurte Siri
- De finns vel i selskapet.

Noen dager senere kommer Christens partnere på besøk. De har med seg en regning og en advokat fra byen.

- Det koster 8000 daler å legge ner selskapet men advokaten her kan gjøre det for 6000.
- Men det er jo alle penger vi har! Utroper Christen.
- Ja det er helt rett. Her har vi regnskapene så du kan se selv. Det framgår også at etter som selskapet er i konkurs så må vi avvikle din gjeld til de andre deleierne, sier advokaten og strekker på seg.
- Det gå ikke, svarer Christen, jeg kan ikke belåne gården. Både min kone og slekten har satt penger i den mot at jeg ikke låner i bank.
- Du har tre uker på deg at betale din gjeld, etter det blir det utpantning, svarer advokaten velrepetert.
- Det fins så klart en løsning, sier en av deleierne, vi kjøper gården av deg og du klarer av din gjeld til oss og vi blir alle fornøyde.

- Hva betaler dere da?
- Du får 1000 daler for gården og det du kan få med deg på et flyttelass.

- Det er jo mindre en hva vi ga for gården. Siri har friskrevet 1000 daler i gården og de kan jeg ikke røre og mine eldste sønner eier både hester og vogner. Christen tenkte litt.
- Siri reiser seg fra stolen lengst bak der hun sittet helt stille. Nei, vi gjør heller så at vi går i konkurs, da kommer dere langt bak i rekken med deres krav. Dere kan sikkert bli sittende med fabrikkstomten og så tar jeg og guttene over gården.

En kunne godt se at de ikke hadde ventet seg det svaret og de ba derfor om å få diskutere mellom seg et øyeblikk. Etter en halv time kom advokaten tilbake alene.

- Dine gjeldenerer har besluttet å være sjenerøse. De tilbyr deg 1200 daler og gjelden etterskjenkt.
- Vi skal tale med våre familier om dette. Dere får beskjed om tre dager. Vi vil ha skriftlig på alt som er sagt her i dag.

Christen forsto nå at han hadde blitt lurt helt fra første dag og at alt hadde gått ut på å lure fra ham gården.

De samtaler som nå fulgte med Siri og guttene var det verste han hadde vært med på hittil i livet. Han forsto at forholdet med Siri aldri kunne bli som det hadde vært men også at guttene hadde tapt det meste av respekten for sin far.

Det sto fort klart at det ikke skulle finnes noen nye penger å låne hos slekten, tvert om så ville søsknene på Gangsaa og at han skulle betale tilbake det han hadde lånt.

De skulle få 2400 daler⁶ for gården, men de hadde gjeld som måtte betales. Når de hadde regnet ferdig forsto de at det ikke skulle finnes penger til en ny gård. Christen forsøkte legge seg i samtalene men fikk høre at han hadde stelt til med nok nå.

Olav reiste til Mandal for å rekognosere. Han reiste tidlig på morgenen og var borte hele dagen. Når han sent på kvelden svingt in på tunet og stilt in hesten så samlet de seg i det store kjøkkenet.

- I Mandal finns et lite pensjonat til salg og vi kan starte vognmandsforretning.
- Hva koste pensjonatet?
- Det koster 350 daler og 300 i leie om året
- Hvordan er det med vognmandsforretningen da?
- Det koster ingen ting å starte, men det behøves hester, vogner, stallplass og for. Det finns et hus i Fjeldmandsgaten 8 som vi kan få leie, der finns det plass til tre hester. De sier at det finns mye kjøring, også en del lange kjøringer. Dette var det beste jeg kunne finne på den korte stunden. Jeg har forresten sagt at vi er interesserte av pensjonatet og vi har det på hand en uke.
- Jeg tror vi må sove på dette, sier Siri, drikker ut sin kopp og går mot soverommet.

Neste morgen bestemte de at de skulle flytte til Mandal. De sendte bud etter advokaten at de godkjente deres bud. Det tog ikke mer enn en dag før advokaten var tilbake med kontrakten, men nå hadde Siri tatt kommandoen og klargjorde at her skrives ikke på noe kontrakt før hun hadde pengene i handen. Advokaten mente at så gikk det ikke til i forretninger, men ble til slut nødt til å godta hennes krav.

⁶ Christen solgte i 1862 bruk **491 a1a** til Samuel Olsen for 1200 Spd og samme år **491 a2a** til et konsortium som bestod av Tollak Finsnæs, Fredrik Bostedt, K.G. Martman og Christian Hansen for 1200 Spd. Han hadde tidligers solgt en tomt til Samuel Olsen for 100 Spd.

Olav reiste nå tilbake til Mandal for å forberede flyttingen dit. Han skulle leie stall og finne noen som kunne levere for til hestene. Han skulde også gå og snakke med politiet, posten og sorenskriveren for å være sikker på å få lov å drive pensjonat og vognmandsforretning. Han skulde også forhøre seg om kjøring. Når Olav reiste så sendte de med ham en del av de mest verdifulle sakene som han skulde be slektninger oppbevare.

Noen dager senere kom advokaten og de andre deleierne tilbake med pengene. Nå var det ikke lenger noen glade mine å se. Advokaten tok ordet:

- I samme øyeblikk som dere skriver på kontrakten så får dere 1200 daler.
- Jeg vil regne pengene først, sier Siri
- Stoler du ikke på oss?
- Uærligere mennesker har ikke funnes siden Adam ble kasta ut av paradiset.
- Det finn et vilkår til, freser en av deleierne fram, dere får en uke på dere å flytte ut og dere får bare ta med dere sånt som ikke tilhører gården.
- Og det skal du avgjøre, Siri ser stint på ham
- Det finnes vel noen hederlig person?
- Ja det var godt å høre at det ikke skulle være noen av dere
- Det ordner seg mor, det fins bra mennesker i bygden. Det er de her byfolka som lurur.

Naboene som hørt og sett hvordan alt gått til gikk med på å skrive under på at det som de tog med seg var deres egen eiendom. Det fants så klart noen som viste ganske mye skadeglede. Det hadde jo funnets en del misunnelse mot utbygdingene som det hadde gått så bra for, men ingen likte de byfolka som hadde lurt gården fra dem.

Gården hadde vært godt utrustet når de kjøpte den og det meste av det som de kjøpt siden tilhørte også gården. Det som tilhørte kjøringen var en helt annen sak og de velsignet at de hadde begynt med den virksomheten for de hadde i alle fall en god vogn og to hester som ikke var gårdshester.



Nå flyttet Christen og Siri for femte gang siden de giftet seg for 24 år siden og det skulle bli for siste gang. De hadde begynt med store forhåpninger, hadde arbeidet hardt og litt etter litt tatt seg fram. Nå kjente de og framfor alt Christen at alt var slutt. Han som kom fra en slekt som vært storbønder i flere hundre år skulle slutte som vanlig arbeidsmann i byen uten gård og ikke en gang et eget hus.

Det ble kanskje ikke så ille som Christen trodde, men hans ambisjon var brutt. Han arbeidet som kjører, men det var Siri og de to eldste sønnene som dreiv forretningen. Desillusjonert og trøtt døde Christen alt i 1875, bare 61 år gammel.⁷ Han hadde jo begynt å drikke i Lyngdal og han kanskje fortsatte og drakk i hjel seg, det får vi aldri vite.

Siri kan ikke tatt tapet av Rosfjord like hardt, i alle fall tok ikke hennes gode helse skade. Hun fikk i alt 12 barn, av dem vokste 10 opp og hun opplevde å se at 1800 tal ble 1900 tal og hun døde faktisk ikke før i 1914, hele 97 år gammel.

Vognmannsforetningen som Siri og eldste sønnen John bygde opp ble etter hvert overtatt av Gabriel som i 1890⁸ kjøpte Fjeldmannsgaten 19 og flyttet foretningen dit.

Rosfjord ble nok liggende som et vondt sår hos familien i mange år etter at de flyttet til Mandal. En annen effekt var at kontakten med slekten i Øyslebø og Laudal også opphørte og at etterkommerne etter hvert ikke en gang visste om at de hadde slekt der.

Fram til ca 1900 var det vanlig at en brukte sin fars fornavn som ”etternavn” eller patronikum som det også heter, sammen med gårdsnavnet også når de flyttet. Når Siri fødtes hette hun Siri Knudsdatter Svinagel og når hun dør står det Siri Skogsfjord i kirkeboka. Hennes sønn Gabriel som ble født på Østre Skogsfjord kalte seg hele livet for Gabriel Christensen Skogsfjord selv om han hadde bodd flere år i sin ungdom på Rosfjord. Faktum er at ingen i familien kalte seg for Rosfjord og det virker som tiden der var en vond opplevelse som de helst av alt ville glemme.

Arvid Andersen
Lysekil



Andre skrifter av Arvid Andersen: [Fra Gangsaa til Vognmandsgaten, 2002](#)
[Da svenske steinhoggere kom til Mandal](#) (Lindesnes 2005)

⁷ I 1875 års folketelling er Christen død. Siri eller Sigrid som hun heter i tellingen er Skydsskiftevert, John er Handelsstyrer, Gabriel er Kjører og Christiane er Tjenestepige. Peder er sjømann og Abraham bor på Nome i Øyslebø. De andre barnene nevnes ikke i tellingen.

⁸ I pantebogen fra 18 november 1890 står at Fogd Bugges bo selger Fjeldmannsgaten 19 til Vognmand Christensen for 3100 kr. Huset var stort med to hele etasjer og loft, to uthus og en ganske stor eng der hestene kunne gå på beite. Det var også et mindre hus på eiendommen.

Vedlegg 1. Rosfjord

[Til toppen](#)

Rosfjord var opprinnelig på fire huder medregnet Skomrag, Åsen og Vatne. På slutten av 1600 tallet ble disse utskilt som egne gårder og Rosfjord ble redusert til tre huder. På 1600 tallet var det to brukere på Rosfjord og på slutten av 1700 tallet hadde det økt til tre. Den delen som Christen og Siri kjøpte, Salve Tollisens bruk var opprinnelig på en og en halv hud, altså halve Rosfjord. I 1857 gikk det nok 12 engelsk på huden så en og en halv hud var på 18 engelsk. Christen og Siri kjøpte 15 engelsk, så et mindre bruk på 3 engelsk må ha blitt utskilt. Tjue år etter at Christen ble ”lurt” til å selge hadde ”Salves bruk” blitt delt opp i hele åtte mindre bruk.

Vedlegg 2. Dokument om når Povel Larsson Byremo leide Stokkeland i 1774

Kopi av dokument fra pantebok nr 5B for Mandal sorenskriverembete.

Dokumentet skrevs den 28 april 1774 og ble tinglyst den 2 august 1774. Original finns på Statsarkivet i Kristiansand. Folio 654B.

Jeg underbekræftede Torgius Tygesen Stokkeland af Løvdals Sogn gjør Hermed vitterlig at have bekommed til laans af den vedlagte mand Povel Larsen Byremoe av Grinnems sogn, den summaTrehundrede og Tyve Rigsdaler foruden dette brevs bekostning, hvorfor jeg herved innstiller til ham med hustru, børn og arvinger til et trygt og brukelig pant udi atten aar fra dette aars vaahr at regne, mit ejende og tilmagskiftede Odelsgoods elve og entredjedels engelsk i gården Stokkeland, 20 engelsk til huden beregnet, med alle dess herligheter og tilligellser af hus og herberg ager og eng og skov og mark, vaadt og tørt intet undtagen gaardens endestaver imellem, som benevnte Povel Larsen Byremoe saaledes som melt udi fornevnte atten aar bruger og beholder uigjenkaldeligen af mig og arvinger, og naar disse atten aar ere forløpne og dette gods af mig eller arvinger igien skal tilbageløses, da skal panthaveren eller arvinger ej alene nyde tilbage pantesummen de 320 Rigsdaler tilligemed dette pantebrevs bekostning 4 rigsdaler, 3 ort og 16 skilling, men endog erstatning for all bevislig paa godset gjørende forbedring efter saadan besigtelses foretning som nu i dette aar bliver tagen, alt saaledes som loven i 5 bogs 7 capt. 9 art. melder om pantegods og saaledes at panthaveren eller arvinger her inden i alle deelee bliver skadeløs holdelse i alle opptenklige maader. Til stadfestelse under min egen bekræftning, venlig ombedende de 2 dannemænd, Ole Simonsen Stokkeland og Børru Gundersen Havreseeland dette til mig til vitterlighed bekræfte. Skreven efter begiær i Mandahl den 28 april 1774.

*Ved Lehnets sorenskiver
F. Fridichsen*

Torgius Tygesen Stokkeland

Ole Simonsen Stokkeland

Børru Gundersen Havreseeland

Oversettning fra original gjort av Per Inge Nilssen på SAK den 15 november 2004.